

מ:

עין משפט
נר מצוה

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

מסורת הש"ס

(א) ב"מ ע"ב, (ב) (נדרות ט.
וש"נ, ג) (דף מז: מח: וע"ס
נפ"י הרשב"א).

גליון הש"ס

רש"ם ד"ה גילוי סלחא
כסוד' אה"ב בישל אח"י
בחיבת ע"י גיטין דף לז
ע"כ ונחום' שם ד"ה (הסל)
[הסל]

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

פרדיסא. כרס (ב"ח עב).
כבישנא. אטמן (שס).
ואמינא לקוחה היא ביד.
ואנך שטר המסירה יאנא
מכח חוקה שלש ג' שנים,
דכילי הדי לא תניא למחזקה
כשטר (שס).

אִכָּה דאָסער אַמור רב יוסף דלֵא אַמור לָחוּ וַיַּחֲבוּ בֵּי/ אִתָּהּ גירקא קשֵׁה לר"י מלֵי קצוּי מלֵי בִיטְיוֹ הֵא בְּהֵיל חולקין בַּסַּתְמָה ועוד דַּסְפֵּקִין לַקְמֵן הַלֵּכְתָּ דַּהֲיִיטֵין בַּסַּתְמָה וְאִכָּה הִיטֵי מַגְבִּינֵין כּוֹלֵהוּ מִתַּמְתָּה כִּיּוֹן דְּלֵוִי אֹמֵר לַסְּכֵדִי כַּמְצוּ בַּשּׁוּקִי (ו) כִּרְיִיחָא וַיְמִיּוּ לִפִּי שׁוּהֲגִיס עַמָּה לַכְּמוּצֵי בַּשְּׁטֵרִי מִתַּמָּה וְאֹמֵר לֵנוּ מִתַּמָּה וְזוֹ כַּתְּבִיבָה שְׂמֻחָה וּתְמַמְהוּ בְּנִרְלָה בְּלֵכֵי יֵי אֹמֵר לֵהוּ נָמִי סַתְמָה דַּעְמוּ לֹמֵר כִּמוּ שְׂכֻטִּיבָה בַּשְּׁטֵרֹת וּבִימֵי הַמְּאֹרָסִים לֵא הִי וְהִיגִיס לַכְּמוּצֵי כֵךְ לֵכֵךְ הִיא כִּיָּו לֹמֵר לֵהסֵי בַּפִּירִיס כַּמְצוּ בַּשּׁוּקֵי אֵלֶּךְ וְרָחֵם גִּרִּיס דְּלֹמֵר לֵהוּ לֵא מַתְּבִיבָה בַּשּׁוּקֵי בִּרְלָה וְקִרִּי הֵא סַתְמָה שִׁאֲנִי אֹמֵר לֵהסֵטְמִין עֲלֵמוּ וְאֹמֵר שֵׁלָּה לַפִּרְסֵם אִיטֵינוּ סַתְמָה (ו) כְּלֹמֵר לֵא פִרְסֵם וְלֵא הַעֲמִינֵם אֲבָל כַּתְּבוּ לֵא חֲשִׁיב סַתְמָה וְיִכַּר לַפִּרְסֵם וְלִפְיֵקָה מֵהֵנוּ לַכְּמוּצֵי בַּשְּׁטֵרֹת מִמָּה וְזוֹ כַּתְּבִיבָה בַּשּׁוּקֵי וְתַמְמִיבָה בְּנִרְלָה אִיטֵי אֲלֵלָּה לְשׁוּפְרָא דַּשְּׁטֵרָה וַיְמִיּוּ לִישָׁנָה דַּסַּתְמָה אֵלֶּם מִשְׁמַע הִי: שֵׁלָּה

דבינו גרשום

[illegible]

דלל כפי' זה אכן עדים ידעינן באונסא דסלניא. שאונס גמור י' לו ומכירין אנו איהו אונס. אי לא תכח זה הכי אלא תמחה כתבו פלוני אמר לנו שנאנס: מודעא דמאי' אי. במודעא דמאי' אמרנו ואמתנה לא גרץ כולי אלא כיון דמודעא לשהדי דהאי גיטא שאני נותן לאשתי אונס אינו צו ולא דראון נפשי (א) עשיתי לפיכך דעו שאני מבטלינו פסכים וכן אמתנה שאני מקנה אמתה לפלוני גטום אינו ואינו מקנה אמתה דראוני פהא מבטולת אע"ג דלא ידעי סקדי אונסא דליה הכי גט ובמתנה נטלין: גלו מילתא בעלמא היא. כלומר הרהר גטו דאשתי ויכלו דיהא אונסו דכיון דלינו מקבל ממון במתנה ובגט זה שטתן אס איתא דיהא ליה ליטנה מדעתו למה לו למסור מודעא דאשתי ויחל לו לית למה לו ליתן גט ומתנה אלא ודאי נאנס בגט ובמתנה זו הלכך אין גרץ לפיכך אונסו דלא דמי לזוניא דהתם גרץ לפרש דאיכא למימר סתם מוכר לא דבריו מוכר אלא משום ספקון משום והלכך איכא למימר דמסר מודעא דקסבר הויס ולמחר כשהיו לי משום מפקדון מודעא וטענא ליה ליתנה ואחור קרקע שלי ואני אשכח משעמי אכל הכא אס דראון נפשי נותן גט ומתנה בלא אונס למה טובא מודעא בחנם לא יתן גט לא אטטרך למכור מודעא אלא ודאי אונס הוא. ומשום דהא תקינו בגיטין דלא למיכתב גיטא עד שיבטל הבטל כל מודעות שמסר וכן הוא מפורש בערבין בפירק האומר משקלי עלי דף כ"א: אמר רב ששת האי מאן דמסר מודעא כיון דלרביה בטולי בטוליה דאמר בטוליה וכן אלא אומר בגיטין כופין אותו עד שיתן אמאי קתני עד אונס אכל בלא אונס אי טעין ואמר גט שעשע לא יחא גט אין זה גמור ולא מהני ביה ביטול דקודם כתיבה "אלא א"כ ביטול אמר בעלמא דלא חיישינן אס תתגלה מילתא זו לא דסברא היא דאנסי עד שיעידו העדים שמכירין באונסו משום דאיכא למימר דלא אונס שזכרנונו לו משום ולפיקי מסר השתא מודעא לבטל מכתבו: לא פירקין (דף מה). (ב) הלכתא תלויא חזין וצנייה וצניי אלא חזין אלא מתקן ומכרה דלא הוי אונס אכל בשדה זו לא כו' והלכך לא תכניין אלא עדים שאנסוהו ומיבעל שער מכירה בלא שום מודעא ואי בשדה ומכר את זה השדה ומודעא זו איכאוב ספקוה היא דמודעא בלא וצניי חזין דלכשר מודעא אצורי לית עלי קרבר דרבה: ומשני קמן דמתוך פחד שמפחידין אותו להפסיד הפרדס לגמרי בלא דמיס אי תכרי' מודעא דהא אונס גמור הוא דלי לא מצינן ליה מפריח' דמי דלרץ למיכתב אנו יודעים ביה כו': האי עשעל דפרדסא פריח' כן טענת מודעא אין גרץ מודעא אינו עידי שמועא לזה המהויק שבה היה דפרדישא גני סקדי ואודעיניהו גני מילי שרואה זה לגזולו פרדס (ג) והכי לית קן עלי ולא מירי ובתר הכי א"כ בתשאל אנה מוצינא קן דאמר "פ שאין לוקח עמו והביאנו לו ואחן קן דהמים והכל זה וספידו למדים מה מכירה אונס גמור לשים אנה שמענא שטען לקוחה היה עידי זה ג' שנים אס מסר אנה מודעא קמייח דלאו דברות נפשי מוצינא ליה ספדישא ויה על ידי שרואה שער מכירה זה ששהים ואני אוליח המודעא לפניו ודמינן לטעור זה כ"ה: שמפסיד הכל אס אי מכור מודי רבא דכתבי דמחא נאנה לאמר ככר אי לעשותא מודעא לחברתה נאכורין כדלקמן: **לבו מודעא בשוקי ובכרישא.** לא יזיט למכור בשוקים ובכרישות אלא יאמר אמר להם איטמורו וגם לא יזיט למכור בשוקי ובכרישא ללישנא וקא וטמחוהו כבדא. ובפירוש ר"ח גרסין דאמר להו אין חייבן בשוקי **לבו בשוקא ובכרישא.** לעין לא תכחינו י' **אמר רבא הוויא.** קן מתנתא כהנה אמרין קן על שדה זו לאס אחר דלכך תכנה לך עומריחא דלא כריה קשישא. קודם כתיבת השטר לאשה: **אמר רבא לפסדי.** קודם ליה. לפני ויקדם שטריו ויבנה הכל: לא מר קטב. הן משום דהויא **לבו** וכן היא. דמתנה עומריחא כחאן דליתיה היא וכלו הויא מודעא: כללו להקנות לה אלא עד שישעלה ויחזור בו והלכך האם היא הויא מתנה עומריחא קמייחא מודעא לבתרישאא שהיא עשויה תחא אכל אחרינ שעשעא לו שער ראי יחא ליה דליקרי. שמעין אונס בבכרישא אונס דמוכה אכל בלא אונס יחא ליה דליקרי: סתמא

בשוקא ובבריתא ותכתבו ליה מאי בינייהו איכא
בבא והויא מודעא לחברתה אמר רב פפא הא דרבא
אלא מכללא איתמר ידהווא גברא דאזל לקדושי
כתבת לי כולהו נכסך הוינא לך (ט) ואי לא לא הוינא
לכולהו נכסי אתא ברין קשישא א"ל והווא גברא
להו לסהדי זילו אממורו בעבר ימינא וכתבו ליה או
להו ילא מר קנה ולא מר קנה מאן דחזא סבר
לחברתה יולא היא התם מוכחא מילתא דמתמת
=אבל הכא מר נחא ליה דליקני ומר לא נחא ליה

מודעא אנטו מודיעים מודעא פשיטא לא זכריה זעשיא ואזריה חייב
 ואימא כיון דלרבי בעליה אלזך צריך לפשוטו דבעליה ומתנין חייב נה
 שאמר רבין אלזא אלזא קמלי דר דמסר דבעליה. ודוקא מודעא חייב
 ביטול דרין ואלזא אלזא כלל און סהדי דגמר זבלו בשעת מעשה נשפוט
 כתיבה: (ו) **דגלוי מילתא בעלמא הויא.** כלומר די לנו בגלוי מילתא
 דפרשית: ויאזר **דזיני.** שמוסר מודעא שנאנס ולפיקר לא הויא מודיע
 נלף השאט למעוה נרץ הויס ונחמא רביע מומרט צההיא מודיעים בירא
דכתיבן מודעא איניני. נראה לי טעמא דרבה חשוב דלמתיקא קמתן
 צדה סתם שפסאוו למכור אחת משדותיו והוא בירר מעצמו אחת
 מודעא ואלזא צדה וז הא הוי זיניע וזיני ואלזא מודעא אלא
 סתם הוי זיניע וזיני ואין אונם כמו השדה אשר מודיעים בירא
 אונם לאו כלום הויא. ומכיר דר הונא דרבה קמא(ז) מליה וזין זיניע
מודי רבא דכתיבן מודעא היכא דאניס. (ח) כ"ג דמעשה דפרדס
 קמתין ויהי און כלבו למכור לגמרי אלא דע שילא און הפחד הכא
 למחוק יסיד דאום המחוק מעמער צענטווי דהכא אלא דלמתי
 היאך ידע העדים צוהם של בעל הפרדס אלזא צפי עדים אמר לו הממ
 בעקפין על בעל הפרדס ויטול בעל הפרדס את שלו וכן פירש אחא
 צענטווי ואמר להו אלא תבנא ליה קמייב ושמו מיידי טעין וצינאחא
 ליה כחב לו לטור מכירה של צפי דמתן (קמתן קסא) שבתא שער למוכר
 שאמר לו זה בעל מוכר שער מכירה וכן עשה וקודם סתם ומכר שאמר
 ואלא תבנא ליה שער מכירה כמו שאמר שלא צפני ואקבל הדמיא הס
 אלא משום דכפר בנכסא ונכר הכי טעמא ליה לרעא ומפקיעא לה ה
 בעלמא ויהא ואלזא יתן ללו לשטון ונלומר ש"ג עשר היסא לקחא לה ה
 מודעא: **מנחמא טמירא.** מתנה טמורה. לקמיה מנחמא: **מניני** ב
איטמורי. הטמיו עצמם: ה"ג **ואיכא דמתי אמר רב יוסף דלא אמא**
סתא אמר רב יוסף: כחצוני: **איכא ציניווי סתא.** שאמר להו כחצוני סתם
 וקמא דר יוסף כשרה ולישנא תחא פסולא דלרץ יומר להם כחצוני ב
 וצינאחא ואלזא איפסר לומר קן לשטי לשטות דרב יוסף ששטן סתמא
 טמירא מודעא לבעל חזרהא שער מתנה או מכירה גליה וכשרה ש
 לחוק כחצי שדה: **האיך תחא:** אלא **מנלא אימאר.** וטעות הויא: **אח**
שנכת שער השדה: וילו **איטמורי טמירי מילא.** כחצוני מקום: **ופסד**
טמירא: ואלזא **מב קב.** האשה חשוב דבעריה הויא לה מודעא
דמתמא אונסא. שאינה חפיה צו אא"כ יכתוב לה הלך לא גמ
 הויא בקום מודעא: **אכל הכא.** דליכא טעמא אונם צבדה טמירא
 כתקנה לבעל דקמייחא לו יחא ליה דליקעי הוילא עבדה מודעא
 מוכא דמתמא טמירא לא הויא מודעא לנכרהא אלא היכא דלא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones